

Dykker i en
kalkstensgrotte i det
sydlige Sulawesi,
Indonesien

Tekst og fotos: Yvonne Press

Selvom der nu er gået fem år siden, den dramatiske redningsaktion af børnene i den thailandske hule dominerede overskrifterne, har nylige filmatiseringer og TV-serier ført til følelseladede reaktioner. Har det afskrækket huledykkere, eller sat tanker i gang hos dem der overvejer at tage et kursus? Yvonne Press tog emnet op med nogle dykkere og tekniske dykkerinstruktører.

Denne historie tager sin begyndelse i sommeren 2018. I løbet af nogle skæbnsvangre uger blev 13 børn fra et thailandsk fodboldhold og deres træner fanget bag stigende vandmasser dybt inde i en grotte. En hel verden så til med tilbageholdt åndedræt, mens et internationalt hold af huleudforskere, huledykkerinstruktører, thailandske specialstyrker og andre arbejdede døgnet rundt for at finde og redde holdet.

Reaktioner på thailandske huleredningsfilm

Huledykkning? Ikke for Mig!

og hvorfor enhver dykker bør overveje huledykkertræning

Siden da er den dramatiske redningsaktion og deres hovedpersoner blevet en legende. Begivenheden blev genstand for adskillige dokumentarfilm (såsom *The Rescue*, instrueret

af Elizabeth Chai Vasarhelyi og Jimmy Chin), film (såsom *Thirteen Lives*, instrueret af Ron Howard) og senest en mini-serie på Netflix (*Thai Cave Rescue*, instrueret af Baz Poonpiriya og

Kevin Tancharoen).

Lige så fascinerende som produktionerne har været, har de også medført stærke reaktioner fra dykkermiljøet, på sociale medier og videre. Nogle

dykkere sagde, at de ikke ønskede at dykke i huler efter at have set dem.

Et af indlæggene, der vakte stor opmærksomhed, blev initieret af Vicki Kirkley, en SDI

Advanced Open Water dykker med 70+ dyk, som blev lagt ud på den private Facebook-gruppe "Girls That Scuba" den 18. september 2022. I sit indlæg sagde Kirkley, "Jeg holdt vejret

YVONNE PRESS

YVONNE PRESS

[gennem hele] filmen. Nu vil jeg virkelig ikke være huledykker." Det indlæg inspirerede denne artikel.

Et par uger senere interviewede jeg Kirkley. Hun fortalte mig, at en bekendt med et personligt forhold til redningsaktionen overtalte hende til at se filmen. "En af mine venner er søster til major Hodges, en af arrangørerne bag redningen," sagde Kirkley. "Jeg så filmen, fordi hun anbefalede den, selv om hans karakter ikke havde en hovedrolle."

Selvom hun forventede, at filmen ville være fuld af spænding, var Kirkley ikke forberedt på, hvad hun så. "Jeg vidste, at dykkere stod for redningen, [men] jeg blev overrasket over sættets virkelighed. Det føltes

så virkeligt," sagde hun. At opnå den grad af autenticitet er et kompliment til filmskaberne, men det har afskrækket Kirkley endnu mere fra at begive sig ud i overhead-miljøer.

"Grotter er helt fantastiske, og jeg elsker at se videoer og se dem på den måde," sagde Kirkley. "Men jeg har intet ønske om selv at dykke gennem sådanne huler. Tanken om at være under jorden, væk fra overfladen og uden en hurtig vej ud, skræmmer mig!"

CCR-dykker og PADI-instruktør Claire Simpson, der er bosiddende i Skotland, havde det på samme måde. "Efter at jeg har set filmene kan jeg sige at den slags dykning slet ikke tiltaler mig," sagde Simpson, "og sær-

deles ikke tanken om at dykke igennem en sump." (En sump i huler er et oversvømmet stykke mellem to luftlommer – red.)

I stedet forstærkede filmene nogle af Simpsons tidligere følelser om huledykning. "[Filmene] cementerede min opfattelse af, at der ikke er noget glamourøst over huledykning eller at det har en smuk arkitektur," sagde hun. "Faktisk kan det være direkte ubehageligt."

Ifølge de professionelle

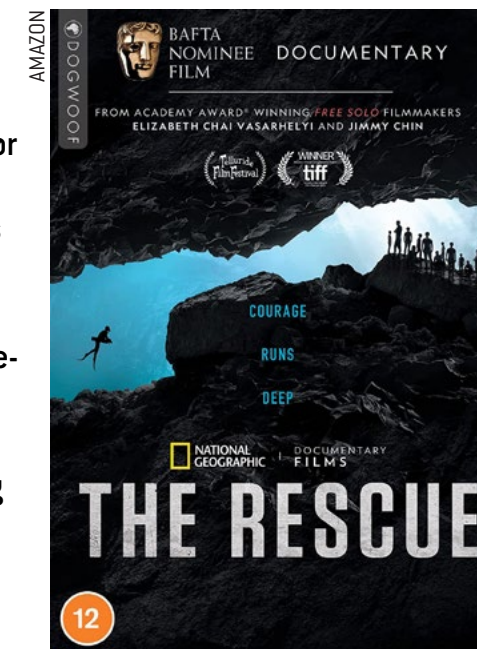
De inkarnerede huledykkere er hurtige til at påpege, at redningsaktioner i huler ikke er det samme som "normale" huledyk, som tusindvis af dykkere gennemfører hvert år. Robin Cuesta, som er huleudforsker og

Stalagmitter i en hule i det sydlige Sulawesi, Indonesien

hule," sagde Figari. "Det er en tør hule, der fyldtes op med vand med en masse styrke. Da vores huler i Mexico normalt er fulde af vand, medfører det ingen væsentlige ændringer i forholdene, hvis det skulle regne."

Derimod var det de værste tænkelige forhold der gjorde sig gældende for den thailandske huleredning, og de kunne dårligt være længere fra, hvad de fleste huledykkere gør og oplever. "Grottedykning kræver ikke dykning i snævre, siltagtige og trange passager," sagde Cuesta. "Selvom vi skal træne til sådanne forhold, kan du tilbringe hele dit liv som huledykker med at dykke i store rum med krystalklar sigt"

Den på Malta bosatte huledykker, opdagelsesrejsende og instruktør Audrey Cudel var enig i, at den thailandske huleredning på ingen måde repræsenterede "normal" huledykning. "Bortset fra sjældne organisationer såsom UK Cave

Diving Group (CDG), der udfører huleredningsøvelser regelmæssigt, har jeg ikke hørt meget om andre huleredningsprogrammer, der udvikler både en tankegang og færdigheder til at håndtere begivenheder som dem i den thailandske hule," sagde Cudel. "Der er en stor forskel mellem det, jeg laver, det jeg underviser, og konteksten for redningen.

"Jeg træner mig selv og mine medstuderende i at reagere mest effektivt, både psykologisk og praktisk, på alle mulige problemer man kan komme ud for, så

huledykkerinstruktør baseret i Sulawesi, Indonesien, påpegede: "I filmen [*Thirteen Lives*] ser vi det værste ved huledykning – lav sigtbarhed, smalle passager, kraftig strøm og en ukendt rute."

Grottedykkerinstruktør og dykkercenterejer Alessandra Figari var blandt dem, der kommenterede Kirkleys oprindelige indlæg. Hun fremhævede forskellene mellem hulerne nær hendes base i Mexico og det, vi ser på skærmen. "Vi dykker også i oversvømmede huler, hvor passager fører fra store til små rum, men intet som vist i filmen," sagde Figari.

"Mens strømmen er lav i Mexico og konstant i Florida, og flyder udefter, er det anderledes, hvad der skete i den thailandske

AMAZON STUDIOS

Huleudforsker og instruktør Robin Cuesta glider gennem kalkstensformationer i det sydlige Sulawesi.

man ikke skal reddes af andre,” fortsatte Cudel. ”Med andre ord, hvordan man undgår at bringe sig selv i en farlig situation, og hvordan man i værste fald redder sig selv hvis man alligevel skulle havne i en. Sådan træning og tilhørende færdigheder er resultatet af tidligere ulykkesanalyse – Sheck Exleys mesterværk, *Basic Cave Diving: A Blueprint for Survival*, som danner grundlag for denne tankegang.

”Huledykning af en karakter som den thailandske redningsaktion, kræver, at sådanne fær-

digheder på forhånd mestres til fulde, for at man kan tage alle teknikker og værktøjer i brug og blive en redningsmand for andre, og så skal man tillige være villig til at sætte sit eget liv på spil,” sagde Cudel.

Opfattelse

Måske spiller opfattelsen af huledykning en større rolle end hidtil antaget. ”Jeg har altid opfattet huledykning som værende meget mere risikabel end andre typer dykning,” sagde Simpson. Hun indrømmede dog,

at flere af hendes syn på huledykning på det seneste har ændret sig.

”Jeg har længe haft denne opfattelse, som for nylig er blevet udfordret, at huledykning handler om at komme ind i små rum,” sagde Simpson. ”Det er virkelig ikke noget, jeg ville være i stand til fysisk, men jeg er ved at erkende, at der findes alle mulige slags huler der ikke har trange passager.”

Trange passager som dem vi ser i de thailandske grottedokumentarer, film og serier, er også en deal-breaker for teknisk

YVONNE PRESS

YVONNE PRESS

Huledykning giver dykkere adgang til spektakulære omgivelser, herunder synkehuller og cenoter.

dykker Eddie Adie, der ligesom Simpson tilbringer det meste af sin tid i det koldere vand omkring Skotland. ”At se huleredningen i dokumentarer og film, har givet mig en respekt for de færdigheder og den mentale styrke hos dem, der dyrker huledykning,” sagde Adie.

Teknisk dykker og PADI-instruktør Menno Verschuur bemærkede, at filmene har kastet lys over grottedykkernes og opdagelsesrejsendes færdigheder: ”De samler elementer af dykning på topniveau, naturlige udforskninger, planlægning og selvopdagelse – og formår at flytte grænserne for hvad deres psyke og fysik formår.”

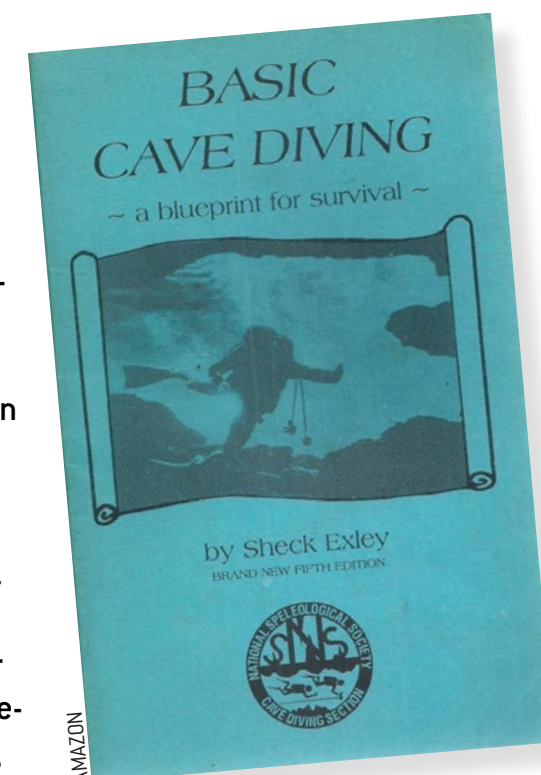
Medicinsk aspekt

For Simpson, der arbejder som ortopædkirurg, når hun ikke er under vandet, var det, det medicinske aspekt af redningen der holdt hende på kanten af sit sæde. ”Mine kolleger ved, at jeg er en dykker, så de stillede en masse spørgsmål om, hvordan de gjorde det,” sagde Simpson. ”Jeg tror, jeg på det tidspunkt indrømmede, at jeg ikke var sikker på, hvordan det blev gjort, men børnene skulle enten have lært at dykke eller blive bedøvet. Ingen af mulighederne så ud til at være mulige.”

Simpson deltog i Eurotek 2018 for at se hele det thailandske huleredningshold fortælle om deres oplevelser på scenen,

inklusive den australske anæstesilæge og huledykker Richard Harris. ”Jeg følte virkelig med Richard Harris ved tanken om det tunge ansvar der lå på hans skuldre,” sagde Simpson. ”Det var hans fortælling, der bragte mig til tårer.”

Huleinstruktør Figari indrømmede, at nogle dykkere kan blive afskrækket fra huledykning, fordi de synes, det er for meget eller for skræmmende. Men hun mener også, at filmene viste en meget positiv side af sporten. ”Mange mennesker beundrer det arbejde, som huleredningsfolkene har udført, og det arbejde der udføres af alle involverede,” sagde Figari. ”Jeg synes, det viste organisering,

AMAZON

Basic Cave Diving: A Blueprint for Survival, af Sheck Exley

Mange huler byder dykkere på store åbne rum de kan udforske (til højre); At finde en ny passage, der fører til en ny udgang, er et af de mest givende øjeblikke ved huledykning (nedenfor); Forfatteren gør sig klar til et huledyk i det sydlige Sulawesi (nederst til venstre)

planlægningsevne og beslutsomhed. Vi underviser i alle disse ting, når vi underviser i huledykning.”

Takeaways

Uanset om dokumentarfilmene, miniserien og filmen indgød respekt, frygt eller blot gav mere information, var alle de dykkere, jeg talte med til denne artikel, enige om, at de med fordel kunne udvikle deres færdigheder, på samme vis som huledykkere gør.

Instruktør Cuesta var enig i, at huledykning i høj grad forbedrer enhver dykkers grundlæggende færdigheder, men han er også hurtig til at understrege, at huledykning ikke er for alle. ”Det er misvisende at tro, at huledykning er det ultimative mål du skal søge efter,

når du begiver dig ud i teknisk dykning,” sagde Cuesta. ”Du kan også lære disse færdigheder på andre kurser, så længe du vælger kvalitetstræning og ikke har hastværk med at blive certificeret.”

Både Adie og Simpson understreger, hvor vigtig kvalitetstræning er for dem. For Adie betød det at vove sig ind i overheadmiljøer med en instruktør, som han kunne stole på. Simpson indrømmede, at hun er ved at blive fristet til at prøve huledykning. ”Jeg tror, jeg bliver nødt til at finde en god instruktør,” sagde hun. ”At vide, hvem det er, er ikke let uden at møde og/eller dykke med dem.”

Tillid til hendes instruktør er også højt på Kirkleys liste. Efterhånden som hun udvikler sine kvalifikationer til

YVONNE PRESS

redningsdykker, er hendes sigte rettet mod at blive dykkerprofessionel. For det mål er det vigtigt at udvide kompetencerne. ”Som fremtidig instruktør føler jeg, at det er vigtigt at uddanne [sig selv] så meget som muligt, ud over at dykke – sikkert og inden for dine grænser – så mange forskellige profiler som du kan,” sagde Kirkley.

Måske er der en positiv side ved de foreløbige reaktioner, den thailandske huleredning affødte. Cuesta mener, at huledykning ganske enkelt ikke er for alle. ”Folk, der bliver afskrækket af at se filmen, vil næppe egne sig til huledykning,” sagde han. ”Hvis filmene og dokumentarfilmene derfor er med til at fremtvinge en sådan erkendelse er det bare godt.”

Cudel gentager disse tanker. ”Som huledykker, opdagelsesrejsende og instruktør er jeg nogle gange bekymret over at se, at vægten af mediedækning generelt har trivialiseret praksis til en

tilfældig dykkerspecialitet. Det er ikke hvad huledykning er og det er heller ikke en sport. Det er et privilegium,” sagde Cudel. ”Som sådan rummer det risici, som ikke engang den bedste træning kan eliminere, og som vil afskrække dem, der ikke er villige til at tage de omkostninger der følger med.” Kort sagt – hvis du føler, at huledykning ikke er noget for dig, så skal du gå i en vid bue udenom!

Forfatteren ønsker at takke Audrey Cudel, Robin Cuesta og Alessandra Figari for deres professionelle input. Tak til Vicki Kirkley, Eddie Adie, Claire Simpson og Menno Verschuur for deres deltagelse.

Yvonne Press er teknisk dykker og CCR instruktør. Sydøstasien har været hendes base i de sidste otte år. Hun blev huledykker i Thailand i 2015, men vendte først for nylig tilbage til huledykning. Hun har sat sig for at bruge mere tid

YVONNE PRESS

i overhead compartments i det kommende år. For mere information, besøg venligst: darkhorizondiving.com.

YVONNE PRESS